

SEN YOKTUN

Dursun Ali ERZİNCANLI

Sen yoktun (Sultânım)

Hz Âdem'deydi nurun

Önce cenneti,

Sonra yeryüzünü şereflendirdin.

Âdem nuruna affedildi

Arafat bu affa şâhitti

Sen yoktun

Nuh'un gemisindeydi Nurun...

Dalgalar yeryüzünü boğarken

Toprağın bağındaki su

Gökyüzüyle buluşurken

Ve bu bir ilahi azap derken,

Allah nurunu taşıdı binbir sebeple

Tûfan, nurunu selamladı edeple...

Sen yoktun (Sultânım)

Hz. İsmail'in alnındaydı Nurun

İbrahimî bir dua yükseldi kimsesiz çöllerden

"Rabbimiz" dedi,

"Onlara kendi içlerinden

Senin âyetlerini okuyacak

Kitap ve hikmeti öğretecek onlara,

Onları temizleyecek bir elçi gönder,

Âmîn dedi on sekiz bin âlem

Nurunla aydınlanan minicik ellerini semaya kaldırarak

Âmîn dedi Hz. İsmail.

Hira Nur dağı âmîn diyerek ayağa kalktı

Medine'den adı Uhud olan bir âmîn yankılandı Sevr dağında.

Sen yoktun. (Sultânım)

Hz. İsa "Ahmed" diye muştuladı seni

Âlemlerin Efendisi diye sana seslendi.

Artık ben sizinle çok söyleşmem, dedi havarilerine.

Çünkü bu âlemin reisi geliyor...

Bekleyin Ahmed geliyor.

Kâinata rahmet geliyor.

Havarilerin yüzünü okşayan,

Ölüleri diriltten bir nefes oldun

Ama sen yoktun...

Sen yoktun (Sultânım),

Hz. Abdullah'ın alnındaydı Nurun

Başı eğik gezerdi mazlum

Kuteyle göklerden seni sorardı

Varaka seni arardı semada

Anneler kız çocuklarını hep ağlayarak sevdiler.

Ağlayarak süslediler ölüme...

Ağlayarak hadi dayına gidiyorsun dediler.

Sen yokken, (Sultanım)

Canlı canlı toprağa gömülmenin adıydı dayıya gitmek.

Anne yüreğinin çıldırtan çaresizliğiydi.

Ve yavrusunun ölüme gidişini seyretmesiydi...

En son çocuk atılırken çukura

Annesinin suretinde bir melek tuttu onu

Ve tebessüm ederek Hira Nur dağı gösterdi.

Melekler süslüyordu Hirâ'yı.

Efendisine hazırlanıyordu Cebel-i Nur,

Efendisine hazırlanıyordu Mekke.

Âlem Efendisine hazırlanıyordu
Kâinatın gözü Hz. Amine'deydi.
Toprak yalvarıyordu Rabbine,
Allah'ım gönder artık diyordu.
Gel diye ağlıyordu mazlumlar, gözleri semada
Ve bir gelişin vardı ya Rasûlallah,
Bir inişin vardı yeryüzüne...
Önünde Cebrail!
Ardında yalın kılıç melekler!
Bir inişin vardı yeryüzüne...
Yetimler en huzurlu geceyi geçirdi belki de
Öksüzler annelerine sarıldı doya doya.
Sonra bir sessizlik kapladı seher vaktini.
Herşey suspus olmuştu.
Hadi diyordu yıldızlar, hadi diyordu ay
Kâinat bir isim duymak istiyordu.
Ve bir ses yükseldi Hz. Âmine'nin evinden;
Muhammed!
Karanlıklar aydınlığa bıraktı yerini.
Muhammed! Melekler öptü o nurdan ellerini.
Muhammed!
Seni yaratan Allah'a kurbânız ey Dürri Yekta!
Sana o adı veren Rahman'a kurbanız

Artık sen vardın
Susuz topraklara rahmet indi seninle
Annenden sonra anne Halime sevindi seninle
Yağmura mı ihtiyaç var?
Kaldır şehadet parmağını,
Yağmurları salsın Allah.
Sonra tut ağacın yaprağını,
Köklerini çıkarttırıp yanında yürütsün Allah.
Yeter ki sen iste,

Sen iste ya Rasûlallah
Deki ben kimim?
Dağlar, taşlar dile gelsin,
Dilsiz çocuklar ellerinden tutup,
Ente Rasûlullah desin.

Sen vardın
Bedir kârdı,
Uhut dardı
Hendek yârdı.
Yiğitlerin vardı.
Ölmek için yarışan yiğitlerin...
Hele bir Enes'in vardı Ya Rasûlallah!
Uhut'ta öldüğünü duyunca arkadaşlarına,
Niye burada oturuyorsunuz diye sormuştu.
Onlar da
"Allah'ın Rasulü öldürülmüş, deyince
"Peki o öldükten sonra yaşayıp da ne yapacaksınız?
Kalkın ve O'nun gibi ölün! demişti.
Ve savaşın en yoğun olduğu yerde şehit düşmüştü.
Hem de ne şehit ey Nebi!
Vücudu yaralardan tanınmaz haldeydi.
Kızkardeşi ancak parmaklarından tanıdı onu...
Mus'ab bin Umeyr'in vardı senin.
Uhut'ta sancağını taşıyan.
Öyle bir aşkla sana bağlıydı ki
Allah o gün melekleri Mus'ab'ın sûretinde indirdi.
Ebû Hureyren vardı...
Acıkınca mescidin önünde durur, sana bakardı.
Sen anlardın,
Ya Ebâhir gel! derdin.

Ve sen gittin...
Bir gidişle gittin
Ardında hüznün kaldı.
Hasretin kaldı göklerde.
Bilal ezan okuyamaz oldu
Ne zaman teşebbüs etse
Muhammed Rasûlullah demeye
Dizleri üstüne çöker, kendinden geçerdî.
Sonra günler ay,
Aylar yıl oldu.
Ve asırlar oldu
Sensizliğe açtık gözlerimizi.
Ama sen bırakmazsın bizi.
Sen varsın ey Şehitlerin Sultanı
Sen varsın!
Bir şehit bile ölmezken
Sana nasıl yok deriz.
Ebu Talip Şam'a giderken devesinin önüne geçip
Beni burda kime bırakıp gidiyorsun demiştin.
Ne anam var ne babam...
Ebu Talip bırakmamıştı bu yüzden.
Sensizliğin ızdırabıyla inleyen ümmetini kime bırakıp
gidiyorsun Ya Rasûlallah!
Bırakma bizi ki; Allah;
Sen onların içindeyken onlara azab edecek değiliz
buyuruyor.
Bırakma bizi!
Hayatı seninle öğretti Rahman.
Kulluğu seninle tanıdık.
Duayı senden öğrendik Sevgili!
Hz Ömer umre için senden izin isteyince,
"Kardeşçik" dedin ona,
Kardeşçik, duanda bana da yer ayırır mısın?

Bizler Ömer değiliz ama
Bütün dualarımız senin için

Ey Rabbimiz!
Rasûlünü anışımızdan haberdar et!
O'na binler salat, binler selam!
Habibine Makam-ı Mahmut'u ver
O'na vesileyi lutfet.
O'nu Refik-i Âlâya yükselt
Bizi de affet
O'nun hatrına affet
Zatının hatrına affet.
(Ne olur affet bizi
Bizi affet...)